

Barcelona ha donant toms, sense lideratge, projecte ni horitzó des de 2011, primer amb Xavier Trias i després amb Ada Colau. L'alcaldesa no ha pogut forjar en els darrers quatre anys cap gran consens de ciutat i la seva gestió ha estat reprobada en 8 ocasions per la majoria del Ple municipal. L'equip de Colau ha estat víctima de la seva arrogància i del menyspreu cap a la bona gestió de qui pretén fer política municipal des del sectarisme ideològic. La dinàmica destructiva del procés també ha passat factura a l'alcaldesa. És necessari fer front a l'auge del nacionalisme i el populisme, que se serveixen fins i tot de l'àmbit municipal per intentar separar la gent amb trinxeres ideològiques.

L'única alternativa ambiciosa a les pròximes eleccions municipals és la candidatura progressista de Manuel Valls, barceloní, molt actiu des de fa temps en la seva crítica al separatisme i als populismes a Europa. Valls busca la política transformadora en un terreny com el municipal, que li resulta familiar perquè durant més d'una dècada va ser alcalde de Évry, una ciutat mitjana propera a París, en la qual lluità contra la degradació urbanística, els guetos i l'exclusió social. Populistes i separatistes li tenen por perquè és un polític amb sentit d'Estat.

A França, el reformisme socialista que en els 80 havia representat Michel Rocard – amb molts punts de contacte amb l'Espanya de Felipe González – va tenir continuïtat en les posicions que Manuel Valls no va deixar de defensar i que van tornar a posar-se en pràctica a partir de 2012. Enfront l'esquerra que imparteix doctrina de bons i dolents, el veritable progressisme es demostra amb bona gestió i capacitat de resoldre els problemes concrets, sense cavar trinxeres i sumant a tots els actors implicats.

Valls, amb el seu compromís per Barcelona, ofereix la seva experiència i visió en un terreny polític difícil: renúncia a una vida fàcil com a exprimer ministre i torna a la seva ciutat natal per trobar-se que alguns el repudien amb posats xenòfobs. Adquireix ara una especial rellevància el seu discurs en favor de societats obertes i la seva decidida lluita contra ideologies il·liberals com el nacionalisme i el populisme.

Manuel Valls, per la seva sòlida experiència municipal i al capdavant del govern d'una de les potències mundials, el seu valor per afrontar debats complexos, el seu compromís amb la construcció europea, el seva defensa de la democràcia espanyola i el seu vincle mai interromput amb la seva ciutat natal, seria un gran alcalde de Barcelona.

Joaquim Coll

Mercè Vilarrubias

Víctor Gómez Frías

César Antonio Molina

Nicolás Redondo

José María Múgica

Fernando Múgica

Ignacio Vidal-Folch

Anna Grau

Celestino Corbacho

Fernanda Sánchez Alcánatra

Luis Sánchez Infante

Carmen Mosquera Ramoneda

Mariano Porrás

Francisco Javier Béjar

Carlos Feliu

Barcelona ha ido dando tumbos, sin liderazgo, proyecto ni horizonte desde 2011, primero con Xavier Trias y después con Ada Colau. La alcaldesa no ha podido fraguar en los últimos cuatro años ningún gran consenso de ciudad y su gestión ha sido reprobada en 8 ocasiones por la mayoría del Pleno municipal. El equipo de Colau ha sido víctima de su arrogancia y del desprecio hacia la buena gestión de quien pretende hacer política municipal desde el sectarismo ideológico. La dinámica destructiva del proceso también ha pasado factura a la alcaldesa. Es necesario hacer frente al auge del nacionalismo y el populismo, que se sirven hasta del ámbito municipal para intentar separar a la gente con trincheras ideológicas.

La única alternativa ambiciosa en las próximas elecciones municipales es la candidatura progresista de Manuel Valls, barcelonés y muy activo desde hace tiempo en su crítica al separatismo y a los populismos en Europa. Valls busca la política transformadora en un terreno como el municipal, que le resulta familiar porque durante más de una década fue alcalde de Évry, una ciudad mediana cerca de París, en la que luchó contra la degradación urbanística, los guetos y la exclusión social. Populistas y separatistas le temen porque es un político con sentido de Estado.

En Francia, el reformismo socialista que en los 80 había representado Michel Rocard –con muchos puntos de contacto con la España de Felipe González– tuvo continuidad en las posiciones que Manuel Valls no dejó de defender y que volvieron a ponerse en práctica a partir de 2012. Frente a la izquierda que imparte doctrina de buenos y malos, el verdadero progresismo se demuestra con buena gestión y capacidad de resolver los problemas concretos, sin cavar trincheras y sumando a todos los actores implicados.

Valls, con su compromiso por Barcelona, ofrece su experiencia y visión en un terreno político difícil: renuncia a una vida fácil como ex primer ministro y vuelve a su ciudad natal para encontrarse que algunos le repudian con ademanes xenófobos. Adquiere ahora una especial relevancia su discurso en favor de sociedades abiertas y su decidida lucha contra ideologías iliberales como el nacionalismo y el populismo.

Manuel Valls, por su sólida experiencia municipal y al frente del gobierno de una de las potencias mundiales, su valor para afrontar debates complejos, su compromiso con la construcción europea, su defensa de la democracia española y su vínculo nunca interrumpido con su ciudad natal, sería un gran alcalde de Barcelona.

Joaquim Coll

Mercè Vilarrubias

Víctor Gómez Frías

César Antonio Molina

Nicolás Redondo

José María Múgica

Fernando Múgica

Ignacio Vidal-Folch

Anna Grau

Celestino Corbacho

Fernanda Sánchez Alcánatra

Luis Sánchez Infante

Carmen Mosquera Ramoneda

Mariano Porrás

Francisco Javier Béjar

Carlos Felíu